

TERMOSZ – ...HOGY KAPJUNK HIDEGET-MELEGET...

Időszaki kiállítás a Design Hét alkalmából

Magyar Kereskedelmi és Vendéglátóipari Múzeum, 2017. október 29-ig

Ismét egy praktikus tárgyat mutatunk be a Design Hét alkalmából, egy olyan tárgyat, amely valamennyiünket elkísér egész életünkben, a cse-csemőkortól öregségünk szinte utolsó napjáig, hogy fogyaszthatóvá tegye életünket minden körülmények között. A várható tartalom és mennyiség szerint definiált forma nagy változatosságot eredményez. Mivel szeretjük a szépet is, és a designerek sem restek, szemünket is gyönyörködtethetjük a példátlan gazdagsággal. ●

BATANG MINT HUNGARIKUM – SZAPORODÓ JÁTSZÓHELYEK

Zappe László

Az utóbbi évtizedekben föltámadt a vándorszínészet. Nem úgy működik, mint hajdanán, a truppok nem ekhós szekérral járnak a vidéket, hanem autóval, esetleg busszal. Amúgy nem sokban különböznek hős kori elődeiktől. Alacsony költség, és nagyon változó színvonal. *Tenki Réka* Egy asszonyától és *Keresztes Tamás* Egy örült naplójától (mindkettő Ormai produkció) „a Dáma Díva és a Magyar Zenés Színház közös produkciójaként” hirdették, gagyí Cigánybáróig mindenféle előfordulhat a kínálatban. Ennek a modern vándorszínészetnek természetesen kiindulópontja, de egyáltalán nem elhanyagolható célpontja is a főváros. A Józsefvárosban, a Kálvária-téren van a vidék színházi ellátására szakosodott Turay Ida Színház központja, többnyire a Belvárosi Színházból, de néha a Jurányiból is indulnak az Ormai Produkciók Iroda vándorelőadásai.

Ráadásul a fővárosban új játszóhelyek is teremnek, természetesen ezek is befogadó jelleggel. A minap nyílt meg a felnőttek számára a korábban csak gyerekelőadásokat nyújtó, Hatszín Teátrumnak nevezett hely, és színi előadás született a Vörösmarty-téren, a Gerbaud kávéház fölött is. Gondolom ez is dobantó helye lesz egy országjáró produkciónak. Színjátszó helyként Hungarikum Pódium vagy Hungarikum élményház

névre hallgat az intézmény, bár első bemutatója nem mutat különösebb magyar kötöttséget.

A Batang felé, *Christian Gundlach*, 1970-ben született német zeneszerző és librettista műve, némiképp érzélgős és talányos történet egy magányosan élő vénemberről, egykori tengerésztől, akinek a hatóság szociális munkást küld a nyakára. Gyakorlott néző számára minden kiszámítható az első öt perc nyomán, de ez nem feltétlen akadály a élvezetnek. Bele lehet feledkezni az érzelmek villódzásaiba, a párbeszéd csattanásaiba, a lelepleződő hazugságok fordulataiba, a különféle képpen szerencsétlen sorsok lassú kibontakozásába. És a poén is jól esik, mi szerint talán az egész, amit látunk, csak egy magányos vénember képzelése volt. (Vagy még az se?)

Koltai Róbert éppen csak annyira modoros a szerepben, amennyire egy színész nem léphet ki sok évtizeden át fölszedett életbeli és színpadi tapasztalatainak keretei közül: egy remek színész mindentudásával hasonítja magához a szerepet és magát a szerephez. *Szirtes Balázs* pontosan igazodik hozzá, ellentét is hasonmás, ellenfél és részvevő a szöveg fordulatai szerint. *Mucsi Balázs* gondoskodott a szegényes helyszínről, és bizonyára a rendező, *Gaál Ildikó* leleménye, hogy a tengerész múlt emlé-

keképpen *Balogh Zoltán* hajós türeleművegi díszítik a polcokat.

A Hatszín Teátrum (a Jókai utca 6-ban) az élsportolók doppingolásával foglalkozó Tagadj Tagadj Tagadj című Ormai-produkcióval nyitott, majd a Gólem Társulat tavalyi kétszemélyesével folytatta. Az előbbiben, *Jonathan Maitland* 1961-ben született brit drámaíró darabjában, egy élsportoló (sprinter) és edzője küszködik a teljesítményfokozás komplikációival. *Lovas Rozi* szenvedő érzékletesen a sportoló testi-lelki kínjait, és ha lenne helybenfutó verseny, ott biztosan előkelő helyen végezne, *Ulmann Mónika* meg éppen a kellő utálatossággal hozza az álságosan jószándékú edzői terrort. *Ficzere Béla* doppingellenőrként, *Nagy Dániel Viktor* a futólány élettársaként színezi a *Szabó Máté* rendezésében élvezetesen folyó játékot.

A Gólem, az egyetlen magyar zsidó társulat előadásában, a Halpern és Johnsonban, az 1935-ben született, brit *Lionel Goldstein* régi jó sikerdarabjában két öreg férfi néz szembe egész életével közös nőjük sírjánál. A halott aszszony egyikük felesége, másikuk szeretője volt, bár utóbbival testi kapcsolattal a fél századdal korábbi házasságkötéssel megszakadt, de azóta is rendszeresen találkoztak.

A szituáció, amelyben kiderül, hogy az elhunyt a két férfinak egészen különböző arcát mutatta, elegendő anyagot szolgáltat a másfél órás bizarr temetői társalgáshoz. Ezt *Székhelyi József* és *Trokán Péter* nagy színészi tapasztalattal és szaktudással aknázza ki. A Gólem Társulat a nevét és néhány, a temetőben térférgő statisztát ad a kellemesen érzelmes-humoros előadáshoz. ●